

בחיים האלה הצחיחים

יושב שבעה

נדיה

הרבה לפני מחצית חיי הצגתי
כמו פרי רקוב על אריחי רצפת הבית
אשר כמו ים כסה אותה האבל.

הזכרון מקרן אחורה כמו בסרט:
בטלויזיה יש צרפת-גרמניה.
והפרפר הופך להיות שוב גלם.

כעת: ירק אני רוצה אותך. ירקת.
ירק וקר כמו במצולות הקבר.
ובכור כל כלי-יקר כבר צף בעבש.

איש לא אומר ברכת בורא מיני.
אין שום אורח. שוא הרוגלך
בוהים ללא תוחלת בבורקס.

אין אף אחד ואין מניין. אמרתי
בשש קדיש יחיד. זיפים גרדתי.
בשבע לא יגע בי רע, שקרתי

נדיה מקשיבה לקול טפות הגשם
היא נזכרת בפעם הראשונה שהיתה עם גבר
העינים שלו זרחו אז באור שרמז לה
על אפשרות של אשר אינסופי
והיא חשבה לעצמה כמה ענג יכול להקוות
במקומות המסתור של החושים
כמה ענג יכול היה להיות
כמה יפי יכול היה להיות
בחיים האלה הצחיחים

נדיה מקשיבה לקול טפות הגשם
נדיה בוכה